

Súd: Okresný súd Žilina
Spisová značka: 13Csp/75/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5121210616
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 05. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Beáta Svediaková
ECLI: ECLI:SK:OSZA:2022:5121210616.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Žilina v konaní pred sudkyňou JUDr. Beátou Svediakovou v spore žalobkyne : A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XXXX/X, XXX XX D., zast.: STEHURA & partners, v.o.s., so sídlom Dolný val 574/7, 010 01 Žilina, IČO : 47 246 863, proti žalovanému: Home Credit Slovakia, a.s., IČO: 36 234 176, so sídlom Teplická 7434/147, 921 22 Piešťany, zast.: Advokátska kancelária GOLIÁŠOVÁ GABRIELA s.r.o., sídlom 1. mája 173/11, 911 01 Trenčín, IČO: 47 234 679, o priznanie primeraného finančného zadostučinenia, takto

rozhodol:

Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobkyni sumu 260 eur, v lehote do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Žalobkyni proti žalovanému p r i z n á v a nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobkyňa sa podanou žalobou proti žalovanému domáhala zaplata sumy 260 eur právnym dôvodom primeraného finančného zadostučinenia podľa ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa. Žalobu skutkovo vymedzila tak, že dňa 25.02.2014 uzatvorila so žalovaným zmluvu o spotrebiteľskom úvere č.4402076524, na základe ktorej jej mal byť poskytnutý spotrebiteľský úver vo výške 2.400 eur. Predmetná zmluva je svojou povahou a podstatou zmluvou spotrebiteľskou s jednoznačným spotrebiteľským účelovým určením a pre jej kvalifikáciu a právny režim sú smerodajné ustanovenia Občianskeho zákonníka upravujúce spotrebiteľské zmluvy ako aj ustanovenia zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“). Zákon o spotrebiteľských úveroch účinný v čase uzatvorenia predmetnej zmluvy vyžadoval, aby všetky zákonom požadované podstatné náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere boli presne uvedené v písomnej zmluve, pričom predmetná zmluva tieto podmienky nespĺňala.

2. Dňa 13.06.2017 podala žalobkyňa na Okresný súd Žilina žalobu, ktorou sa voči žalovanému domáhala vydania bezdôvodného obohatenia v sume 531,70 eur spolu s 5 % úrokom z omeškania z dôvodu, že úver poskytnutý na základe predmetnej zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. 4402076524 zo dňa 25.02.2014 je v zmysle § 11 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch bezúročný a bez poplatkov. Okresný súd Žilina rozsudkom č. 41Csp/153/2017 zo dňa 12.03.2018, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 16.05.2019, žalobe vyhovel a uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 531,70 eur spolu s 5 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 531,70 € od 13.06.2017 do zaplata. Z odôvodnenia predmetného rozsudku vyplýva, že predmetná zmluva o spotrebiteľskom úvere č. 4402076524 zo dňa 25.02.2014 neobsahuje zákonom predpísané náležitosti v zmysle § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch a preto v zmysle § 11 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch sa poskytnutý úver považuje za

bezúročný a bez poplatkov. Pokiaľ teda žalobkyňa zaplatila žalovanému okrem poskytnutej istiny v sume 2.400 eur aj úroky a poplatky, plnila tak bez právneho dôvodu, pretože úver bol zo zákona bezúročný a bez poplatkov. Žalobkyňa tak plnila žalovanému bez právneho dôvodu, čím došlo na strane žalovaného k bezdôvodnému obohateniu v rozsahu 531,70 eur, nakoľko žalobkyňa bol poskytnutý úver vo výške 2400 eur, pričom žalobkyňa uhradila žalovanému až sumu 2.931,70 eur.

3. Podľa ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ochrane spotrebiteľa“), proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len "kolektívne záujmy spotrebiteľov"). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá. Citované ustanovenie zákona o ochrane spotrebiteľa upravuje právo spotrebiteľa žiadať primerané finančné zadosťučinenie v prípade, ak na súde úspešne uplatní porušenie svojho práva, a to od toho, kto za toto porušenie práva zodpovedá. Cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného práva spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Jediným predpokladom pre uplatnenie práva na primerané finančné zadosťučinenie je porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Zákon teda nevyžaduje pre vznik tohto práva, aby spotrebiteľovi bola privedená nejaká ujma. Postačuje, ak k takémuto porušeniu práva alebo povinnosti dôjde. Pri rozhodovaní o primeranom finančnom zadosťučinení treba vychádzať z toho, že toto má plniť jednak funkciu satisfakčnú, jednak funkciu sankčnú tak, aby dostatočne odradila dodávateľa od nekalého konania, ktorého sa dopustil voči úspešnému spotrebiteľovi a jednak ho treba chápať ako odmenu za to, že spotrebiteľ sa pustil do sporu s nepochybne ekonomicky a právne silnejším dodávateľom a svojim úspechom priniesol benefit aj pre ostatných spotrebiteľov v tom, že možno predpokladať, že dodávateľ sa konania, ktorého sa dopustil voči nemu, sa už voči ďalším spotrebiteľom nedopustí, prípadne sa ho nedopustí v takej intenzite. Primerané zadosťučinenie môže pozostávať i z náhrady morálnej ujmy ako satisfakcie za stav, ktorý spotrebiteľ musel trpieť, keďže nie vždy vrátením neoprávnených zaplatených finančných prostriedkov sa všetko zhojilo. Pokiaľ ide o výšku finančného zadosťučinenia zákon o ochrane spotrebiteľa neustanovuje žiadne kritéria na vymedzenie toho, čo predstavuje primerané finančné zadosťučinenie a ako treba určiť jeho výšku. Táto závisí od úvahy súdu. Súd ju určí podľa svojej úvahy po zhodnotení okolností konkrétneho prípadu. Pri jej určovaní sa zohľadňujú rôzne kritériá, napr. intenzita zásahu do práv spotrebiteľa, časové trvanie závadného konania, satisfakčná a sankčná funkcia a pod.. V tejto súvislosti bola žalobkyňa v konaní o vydanie bezdôvodného obohatenia nedôvodne vystavená psychickému vypätiu a stavom právnej neistoty a to až do doby právoplatného ukončenia vo veci samej. V danom prípade neexistovala len potenciálna hrozba ujmy, ale reálne majetková ujma aj vznikla. Je logické a pochopiteľné, že vzhľadom na absenciu zákonných inštrukcií ako správne určiť výšku primeraného finančného zadosťučinenia, je pri jeho určení potrebné vychádzať zo sumy, o ktorú sa žalovaný na úkor žalobkyne bezdôvodne obohatil. Za jediné, objektívne a exaktné kritérium pri určovaní výšky sumy primeraného finančného zadosťučinenia je suma, o ktorú sa chcel dodávateľ v základnom konaní bezdôvodne obohatiť, alebo sa v základnom konaní na úkor spotrebiteľa aj skutočne obohatil (porovnaj napr. rozsudok KS ZA zo dňa 31. 08. 2021 sp. zn. 11CoCsp/27/2021). V prípade žalobkyne to bolo o sumu 531,70 eur. Ak teda majú byť naplnené všetky funkcie primeraného finančného zadosťučinenia, je polovica zo sumy o ktorú sa žalovaný na úkor žalobkyne bezdôvodne obohatil minimálna na dosiahnutie tohto cieľa. V tejto súvislosti si žalobkyňa dovoľuje poukázať aj na uznesenie KS PO zo dňa 04.10.2016, sp. zn. 3Co/53/2016, v ktorom súd uviedol: „Podľa názoru odvolacieho súdu odradzujúco môže pôsobiť len hrozba straty prevyšujúca nad 50 % sumy, o ktorú chcel veriteľ spotrebiteľa protiprávne pripraviť, aby veriteľ niesol riziko straty, keďže sa chcel bezdôvodne obohatiť na úkor spotrebiteľa.“ Z uvedených dôvodov žalobkyňa žiada priznať finančné zadosťučinenie v sume 260 eur (cca 50 % zo sumy 531,70 eur), ktorú považuje za primeranú.

4. Žalovaný vo svojom písomnom vyjadrení k žalobe uviedol, že so žalobou nesúhlasí, nakoľko nárok žalobcu na primerané finančné zadosťučinenie považuje za nedôvodný a neprimeraný z nasledujúcich dôvodov: Podľa § 3 ods. 5 tretia veta zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa (ďalej len

„zákon o ochrane spotrebiteľa“), spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá. Základným predpokladom na úspešné uplatnenie práva na primerané finančné zadosťučinenie je okrem preukázania ujmy aj preukázanie, že žalovaný svojím konaním porušil súčasne - kumulatívne ustanovenia zákona o ochrane spotrebiteľa a osobitného právneho predpisu. Žalobca v podanej žalobe však nepreukázal, ktoré konkrétne ustanovenie zákona o ochrane spotrebiteľa a ktoré konkrétne ustanovenia osobitného právneho predpisu žalovaný svojím konaním porušil. Ako vyplýva zo samotného pojmu inštitútu finančného zadosťučinenia, ide o zadosťučinenie, ktorého účelom je reparovať a sankcionovať následky, ktoré boli neoprávneným zásahom do práva na ochranu spotrebiteľa spôsobené. Predpokladom uplatnenia tohto inštitútu je to, aby aspoň potenciálna hrozba ujmy v dôsledku porušenia práv alebo povinností vznikla, inak nie je čo reparovať. Ďalším atribútom, ktorý musí súd zohľadniť pri priznaní finančného zadosťučinenia je, že takéto zadosťučinenie môže priznať iba v prípadoch úspešného uplatnenia porušenia práv, alebo povinností ustanovených zákonom o ochrane spotrebiteľa a osobitnými zákonmi. Z hľadiska § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa, preto musí byť preukázané, že došlo k úspešnému uplatneniu práva na strane spotrebiteľa. K úspešnému uplatneniu porušenia práv alebo povinností ustanovených zákonom o ochrane spotrebiteľa a osobitnými predpismi žalovaný uviedol, že je nesporné, že Okresný súd Žilina rozsudkom zo dňa 12.03.2018 z č.k. 41Csp/153/2017 zaviazal žalovaného vydať bezdôvodné obohatenie vo výške 531,70 eur s prísl.. Ani uvedené rozhodnutie však nemožno považovať za úspešné uplatnenie porušenia práv alebo povinností ustanovených zákonom o ochrane spotrebiteľa. Žalovaný má totiž za to, že nie každé rozhodnutie súdu, ktorým súd rozhodol v prospech spotrebiteľa v súdnom konaní, možno považovať za úspešné uplatnenie porušenia práv alebo povinností ustanovených zákonom o ochrane spotrebiteľa a osobitnými predpismi. Predmetom konania vedeného pod sp.zn. 41Csp/153/2017 nebolo uplatnenie porušenia práv alebo povinností, ale výlučne vydanie bezdôvodného obohatenia. Z toho žiadnym logickým výkladom nemožno dospieť k záveru, akého porušenia práv alebo povinností ustanovených zákonom č. 250/2007 Z.z. a osobitnými predpismi sa žalovaný na žalobcovi dopustil. V prípade náležitosti týkajúcej sa uvedenia termínu konečnej splatnosti nebola ani judikatúra súdov jednotná. Niektoré súdy ju považovali za uvedenú v súlade so zákonným znením iné nie. Zákon č. 129/2010 Z.z. v znení platnom a účinnom ku dňu 01.05.2018 zmenil znenie ustanovenia § 9 ods. 2 písm. d) tak, že povinnou náležitosťou je už len uvádzanie doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Z toho dôvodu bola na Súdny dvor EÚ položená prejudiciálna otázka, o ktorej sa rozhodlo až v konaní C-485/19 zo dňa 22.04.2021 vo veci LH proti Profi Credit Slovakia, ktorým Súdny dvor až o niekoľko rokov neskôr, a aj to v prospech žalovaného, považovala za porušenie práv spotrebiteľa. Okrem toho žalovaný poukazuje na veľmi rôznorodú a nejednoznačnú judikatúru jednotlivých súdov pri posudzovaní náležitostí úverových zmlúv. Rovnakú náležitosť, ktorú jeden súd vyhodnotí za uvedenú správne a korektne iný súd považuje za nevyhovujúcu. Názory súdov pri vyhodnocovaní náležitostí úverových zmlúv skorigoval aj Súdny dvor EÚ svojím rozhodnutím zo dňa 09.11.2016 vo veci C-42/15, a následne Najvyšší súd SR vo svojom vyššie citovanom uznesení sp.zn. 3 Cdo/146/2017, pričom je zrejmé, že výklad zákona č. 129/2010 Z.z. v mnohých prípadoch nebol správne aplikovaný. Žalovaný pri koncipovaní úverovej zmluvy postupoval v dobrej viere, že plní literu zákona korektne a komplexne. Preto zastáva názor, že je nesprávne, aby bol sankcionovaný za svoj výklad zákona, pri ktorom sa ani výklad súdov nedokáže zjednotiť. Žalovaný sumu vo výške 531,70 eur s prísl. požadovanú žalobcom na základe vydaného rozsudku sp.zn. 41Csp/153/2017 uhradil, nedošlo však k žiadnemu prezentovaniu porušenia práv alebo povinností tak žalobcom ako ani samotným konajúcim súdom. Uvedenou problematikou sa zaoberal aj Krajský súd v Prešove, ktorý v rozsudku č.k. 14Co/91/2012-141 zo dňa 10.10.2013 uviedol, že „cieľom rozhodnutia o spotrebiteľských veciach tak, ako sú sledované normotvorcom únie v rámci Smernice Rady 93/13 EHS, je nastoliť rovnováhu zmluvných strán, pričom sa má v zásade zachovávať platnosť zmluvy ako celku a nevyhlásiť za neplatné všetky zmluvy, obsahujúce nekalé zmluvné podmienky (bod 31 rozsudku súdneho dvora EÚ C-453/10), ak bol prijatý záver, že predmetný úver je bezodplatný a bezúročný už bola nastolená v predmetnom právnom vzťahu rovnováha zmluvných strán a nie je potrebné ešte osobitným rozhodnutím vzhľadom na ciele a účel aký vyplýva z ustanovenia § 53a Občianskeho zákonníka (v nadväznosti na dátum uzavretia predmetnej zmluvy), prípadne určovať ešte neprijateľnosť zmluvných podmienok. Neobstojí v tomto smere ani odkaz na to, že by to založilo nárok na finančné zadosťučinenie.“ Podľa názoru žalovaného žalobca neuniesol dôkazné bremeno ohľadne toho, že zo strany žalovaného skutočne došlo k porušeniu práv alebo povinností ustanovených zákonom o ochrane spotrebiteľa a osobitnými predpismi, nakoľko v žalobe nešpecifikoval ani bližšie nekonkretizoval akého konkrétneho porušenia práva alebo povinnosti sa mal žalovaný údajne dopustiť ani toto porušenie

presne nevymedzil odkazom na konkrétne ustanovenie zákona ani nepredložil súdu rozhodnutie, ktoré by preukazovalo, že by žalovaný porušil práva alebo povinnosti ustanovené zákonom o ochrane spotrebiteľa a osobitnými predpismi. Rozsudok Okresného súdu Žilina v konaní 41Csp/153/2017, o ktorý žalobca opiera svoj nárok na primerané finančné zadosťučinenie nedeclaroval porušenie práv alebo povinností, ale výlučne vo svojom petite zaviazal žalovaného vyplatiť žalobcovi súhrnne sumu 531,70 eur s prísl. Žalovaný poukázal aj na dôvodovú správu k zákonu č. 250/2007 konkrétne k § 3 v znení: Z jednoznačnej špecifikácie práv spotrebiteľa v tomto ustanovení so zvýraznením postupnosti ochrany života a zdravia spotrebiteľa, vyplýva aj nárok na výrobky a služby v kvalite, ktorá zodpovedá technickým predpisom na výrobky alebo služby, ktoré nevykazujú zjavné vady. Náhrada škody a finančné zadosť učinenie je záverečným prostriedkom ochrany spotrebiteľa v prípade, že preventívne pôsobenie nesplní svoj účel, aby boli nahradené, alebo zmiernené následky. Z výkladu tejto právnej normy vyplýva nárok spotrebiteľa na poskytnutie finančného zadosťučinenia len v prípade, že poskytnuté plnenie (či už tovaru alebo služby) malo vady. Plnenie z úverovej zmluvy uzatvorenej medzi žalobcom a žalovaným žiadne vady nevykazovalo, nakoľko predmet úveru - finančné prostriedky boli poskytnuté riadne a včas. Represívny a sankčný charakter - ako vyplýva zo samotného inštitútu finančného zadosťučinenia, ide o zadosťučinenie, ktorého účelom je reparaovať potenciálnu ujmu, ktorá bola neoprávneným zásahom do práva na ochranu spotrebiteľa spôsobená. Predpokladom uplatnenia tohto inštitútu je to, aby hrozba ujmy vznikla, inak vo vzťahu k položeným prejudiciálnym otázkam ustálil: „Článok 10 ods. 2 a článok 22 ods. 1 smernice 2008/48, ako boli vyložené rozsudkom z 09.11.2016, Home Credit Slovakia (C-42/15, EU:C:2016:842), sa majú uplatniť na zmluvu o úvere, ktorá bola uzatvorená pred vyhlásením uvedeného rozsudku a pred zmenou vnútroštátnej právnej úpravy vykonanou s cieľom dosiahnuť súlad s výkladom, ktorý bol v ňom prijatý.“ Úverová zmluva bola uzatvorená dňa 25.02.2014, je preto nereálnym a racionálne nezdôvodniteľným, aby sa náležitosť, o ktorej presnejšom a jednoznačnom výklade sa rozhodlo až o niekoľko rokov neskôr, a aj to v prospech žalovaného, považovala za porušenie práv spotrebiteľa. Okrem toho žalovaný poukazuje na veľmi rôznorodú a nejednoznačnú judikatúru jednotlivých súdov pri posudzovaní náležitostí úverových zmlúv. Rovnakú náležitosť, ktorú jeden súd vyhodnotí za uvedenú správne a korektne iný súd považuje za nevyhovujúcu. Názory súdov pri vyhodnocovaní náležitostí úverových zmlúv skorigoval aj Súdny dvor EÚ svojím rozhodnutím zo dňa 09.11.2016 vo veci C-42/15, a následne Najvyšší súd SR vo svojom vyššie citovanom uznesení sp. zn. 3 Cdo/146/2017, pričom je zrejmé, že výklad zákona č. 129/2010 Z.z. v mnohých prípadoch nebol správne aplikovaný. Žalovaný pri koncipovaní úverovej zmluvy postupoval v dobrej viere, že plní literu zákona korektne a komplexne. Preto zastáva názor, že je nesprávne, aby bol sankcionovaný za svoj výklad zákona, pri ktorom sa ani výklad súdov nedokáže zjednotiť. Žalovaný sumu vo výške 531,70 eur s prísl. požadovanú žalobcom na základe vydaného rozsudku sp.zn. 41Csp/153/2017 uhradil, nedošlo však k žiadnemu prezentovaniu porušenia práv alebo povinností tak žalobcom ako ani samotným konajúcim súdom. Uvedenou problematikou sa zaoberal aj Krajský súd v Prešove, ktorý v rozsudku č.k. 14Co/91/2012-141 zo dňa 10.10.2013 uviedol, že „cieľom rozhodnutia o spotrebiteľských veciach tak, ako sú sledované normotvorcom únie v rámci Smernice Rady 93/13 EHS, je nastoliť rovnováhu zmluvných strán, pričom sa má v zásade zachovávať platnosť zmluvy ako celku a nevyhlásiť za neplatné všetky zmluvy, obsahujúce nekalé zmluvné podmienky (bod 31 rozsudku súdneho dvora EÚ C-453/10), ak bol prijatý záver, že predmetný úver je bezodplatný a bezúročný už bola nastolená v predmetnom právnom vzťahu rovnováha zmluvných strán a nie je potrebné ešte osobitným rozhodnutím vzhľadom na ciele a účel aký vyplýva z ustanovenia § 53a Občianskeho zákonníka (v nadväznosti na dátum uzavretia predmetnej zmluvy), prípadne určovať ešte neprijateľnosť zmluvných podmienok. Neobstojí v tomto smere ani odkaz na to, že by to založilo nárok na finančné zadosťučinenie.“ Podľa názoru žalovaného žalobca neuniesol dôkazné bremeno ohľadne toho, že zo strany žalovaného skutočne došlo k porušeniu práv alebo povinností ustanovených zákonom o ochrane spotrebiteľa a osobitnými predpismi, nakoľko v žalobe nešpecifikoval ani bližšie nekonkretizoval akého konkrétneho porušenia práva alebo povinnosti sa mal žalovaný údajne dopustiť ani toto porušenie presne nevymedzil odkazom na konkrétne ustanovenie zákona ani nepredložil súdu rozhodnutie, ktoré by preukazovalo, že by žalovaný porušil práva alebo povinnosti ustanovené zákonom o ochrane spotrebiteľa a osobitnými predpismi. Rozsudok Okresného súdu Žilina v konaní 41Csp/153/2017, o ktorý žalobca opiera svoj nárok na primerané finančné zadosťučinenie nedeclaroval porušenie práv alebo povinností, ale výlučne vo svojom petite zaviazal žalovaného vyplatiť žalobcovi súhrnne sumu 531,70 eur s prísl. Do pozornosti súdu dávame aj dôvodovú správu k zákonu č. 250/2007 konkrétne k § 3 v znení: Z jednoznačnej špecifikácie práv spotrebiteľa v tomto ustanovení so zvýraznením postupnosti ochrany života a zdravia spotrebiteľa, vyplýva aj nárok na výrobky a služby v kvalite, ktorá zodpovedá technickým predpisom na výrobky alebo služby, ktoré nevykazujú zjavné vady. Náhrada škody a finančné zadosťučinenie

je záverečným prostriedkom ochrany spotrebiteľa v prípade, že preventívne pôsobenie nesplní svoj účel, aby boli nahradené, alebo zmiernené následky. Z výkladu tejto právnej normy vyplýva nárok spotrebiteľa na poskytnutie finančného zadosťučinenia len v prípade, že poskytnuté plnenie (či už tovaru alebo služby) malo vady. Plnenie z úverovej zmluvy uzatvorenej medzi žalobcom a žalovaným žiadne vady nevykazovalo, nakoľko predmet úveru - finančné prostriedky boli poskytnuté riadne a včas. K otázke represívneho a sankčného charakteru žalovaný uviedol, že ako vyplýva zo samotného inštitútu finančného zadosťučinenia, ide o zadosťučinenie, ktorého účelom je reparovať potenciálnu ujmu, ktorá bola neoprávneným zásahom do práva na ochranu spotrebiteľa spôsobená. Predpokladom uplatnenia tohto inštitútu je to, aby hrozba ujmy vznikla, inak nie je čo reparovať. Žalobcovi nielen, že žiadna ani potenciálna ujma nevznikla, ale naopak získal najvýhodnejší úver, aký by mu neposkytla žiadna banka. Žalobca, ako už bolo vyššie uvedené, na súde neuplatňoval ochranu pred porušením práv alebo povinností zo strany žalovaného, ale len vydanie bezdôvodného obohatenia. Nedošlo teda k naplneniu znakov ustanovenia § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z., ktorých splnenie je nevyhnutné na úspešné uplatnenie finančného zadosťučinenia na súde. Žalobca uzatvoril úverovú zmluvu v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch č.129/2010 Z.z., ktorý definuje zmluvu o spotrebiteľskom úvere ako zmluvu, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom. Je teda adekvátne a samozrejmé, že žalovaný požadoval od žalobcu úhradu jeho dlhu v zmysle úverovej zmluvy. Žalovaný na základe rozsudku Okresného súdu Žilina sp.zn. 41Csp/153/2017 uhradil žalobcovi sumu prevyšujúcu istinu poskytnutého úveru. Pokiaľ by však mal žalovaný uhradiť žalobcovi ešte „umelo vykonštruované“ finančné zadosťučinenie vo výške 531,70 eur, dostal by sa sám do pozície dlžníka, ktorý by uhradil žalobcovi - ako spotrebiteľovi viac ako mu vrátil. Tento stav určite nemôže byť žiaduci ani na základe európskych smerníc na ochranu spotrebiteľa, nakoľko namiesto zabezpečenia rovnosti účastníkov konania by duplicitné sankcionovanie spôsobilo vznik nerovnováhy v neprospech žalovaného - dodávateľa. Súčasne by sa takýmto rozhodovaním súdov podporila špekulatívnosť spotrebiteľov, ktorým by súd v prípade podania žaloby nielen vyhlásil úver za bezúročný a bez poplatkov, ale pri priznaní ešte aj ďalšieho umelo navýšeného primeraného finančného zadosťučinenia by sa z poskytovania úverov stala príjmová činnosť pre spotrebiteľov, ktorým by sa ešte aj platilo za poskytnutie úveru. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia v sebe zahŕňa funkciu represívnu a preventívnu. Tieto funkcie považujeme za dodržané už samotným rozsudkom v konaní 41Csp/153/2017, keďže žalovaný už raz sankcionovaný bol a to tým, že žalobcovi bol poskytnutý úver bez úrokov a poplatkov a sumu prevyšujúcu istinu mu na základe rozsudku vyplatil. Právo na primerané finančné zadosťučinenie je závislé od úspešného uplatnenia porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi osobou - spotrebiteľom, ktorej porušením práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom o ochrane spotrebiteľa bola privedená určitá hrozba ujmy. V danom prípade má žalovaný za to, že tieto skutočnosti neboli preukázané, keďže žalobca neunesol dôkazné bremeno a súdu hodnoverným a presvedčivým spôsobom nepreukázal úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom o ochrane spotrebiteľa a osobitnými predpismi na súde, a nepreukázal ani, že mu v súvislosti s porušením práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi vznikla určitá ujma a ani, že táto ujma mu vznikla vo výške 260 eur, ktoré požaduje v zmysle finančného zadosťučinenia. K obdobnému záveru ako uvádza vo svojom vyjadrení žalovaný smeruje aj rozsudok OS Prešov zo dňa 20.01.2017 sp.zn. 29C/105/2016, ktorý žalobu o primerané finančné zadosťučinenie zamietol z dôvodu, že „...súd s poukazom aj na vyššie uvedené skutočnosti nemohol dospieť k záveru, že žalovaný pri koncipovaní a uzatvorení zmluvy o spotrebiteľskom úvere so žalobcom nepostupoval s odbornou starostlivosťou s úmyslom poškodiť spotrebiteľa, a preto neboli splnené podmienky na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v zmysle § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z.z. V súvislosti s inštitútom primeraného finančného zadosťučinenia, ktorý si žalobca – spotrebiteľ uplatňuje z úverovej zmluvy je nevyhnutným uviesť si, že to bol práve žalobca, ktorý si o poskytnutie úveru žiadal, s výškou poskytnutého úveru bol oboznámený, taktiež si bol vedomý, že si berie spotrebiteľský úver, z ktorého si veriteľ uplatňuje úroky a poplatky a rovnako bol oboznámený s výslednou sumou, ktorú má na základe úverovej zmluvy z poskytnutého úveru uhradiť. S celým týmto procesom žalobca ako klient vedome a dobrovoľne súhlasil. Žalovanému preto nie je zrejmé, k akému poškodeniu práv spotrebiteľa vôbec dochádza v prípadoch, kedy súdy vyhlásia poskytnutý úver za bezúročný a bez poplatkov, následkom čoho je, že žalobca ako spotrebiteľ neplatí úroky a poplatky, ale len samotnú istinu poskytnutého úveru. Predstavuje to pre neho výlučne výhodu a nie škodu. Jediným poškodeným, ktorý po takomto rozhodnutí súdu zostane je samotný veriteľ. Žalovaný má v predmete činnosti ako nebankový subjekt poskytovanie úverov, za ktoré mu v zmysle zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch patria úroky a poplatky. Žalovaný v rámci predmetu podnikania

poskytol žalobcovi úver, za ktorý požadoval na základe úverovej zmluvy od žalobcu zaplatiť úroky. Aký by malo zmysel, aby žalovaný úmyselne nedodržiaval všetky zákonné náležitosti, za ktoré by bol následne sankcionovaný bezúročnosťou a bezpoplatnosťou on sám a nie žalobca ako klient. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia nemôže slúžiť na finančné obohatenie sa žalobcu resp. na kompenzáciu jeho majetkovej škody, ale v danom prípade musí zostať na úrovni a vo funkcii účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany, ktorú žalovaný považuje za splnenú už ukrátením veriteľa o úroky a poplatky, v prípade vyhlásenia úverovej zmluvy za bezúročnú a bez poplatkov. V konaní je nevyhnutným skúmať aj hľadisko primeranosti uplatneného nároku. Žalobca doposiaľ žiadnym spôsobom nepreukázal, v čom pociťoval porušenie svojich práv, aké to malo pre neho dôsledky, v čom vidí odôvodnenosť požadovanej výšky primeraného finančného zadosťučinenia až v hodnote 260 eur a podobne, ktoré sú nevyhnutné na priznanie žalovanej sumy. Účelom priznania primeraného finančného zadosťučinenia pri porušení práv nemá byť na jednej strane len odrazenie dodávateľa od nekalých praktík, ale na druhej strane nemá byť ani nástrojom obohatenia sa pre druhú stranu sporu. Preto vyplatenie žalovanej sumy vo výške 260 eur považujeme za nedôvodné, nepreukázané a v rozpore s cieľom normy, ktorú zákonodarca primeraným finančným zadosťučinením sledoval. Žalovaný počas celého trvania úverového zmluvného vzťahu od žalobcu požadoval len plnenie zmluvných povinností, ku ktorým sa slobodne a vážne zaviazal pri podpise zmluvy. Takéto konanie jednoznačne nemožno vyhodnotiť ako porušenie práv a povinností žalobcu zo strany žalovaného, ktoré by zakladalo nárok na vyplatenie primeraného finančného zadosťučinenia. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti, keď nárok žalobcu na vyplatenie primeraného finančného zadosťučinenia uplatňovaný v tomto konaní nemá žiadne opodstatnenie, tak čo do dôvodu i výšky, žalovaný navrhol aby súd žalobu ako nedôvodnú zamietol a priznal žalovanému náhradu trov konania a trov právneho zastúpenia.

5. Žalobkyňa k vyjadreniu žalovaného k žalobe uviedla vo svojom vyjadrení, že v danom prípade je predmetom konania nárok opierajúci sa o ust. § 3 ods. 5 veta tretia zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ochrane spotrebiteľa“). Uvedené ustanovenie zákona o ochrane spotrebiteľa upravuje právo spotrebiteľa žiadať primerané finančné zadosťučinenie v prípade, ak na súde úspešne uplatní porušenie svojho práva, a to od toho, kto za toto porušenie práva zodpovedá. Cieľom daného finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného práva spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Samotná povaha primeraného finančného zadosťučinenia neumožňuje jeho priame vyčíslenie, preto súdu nemusia byť predložené dôkazy aj o existencii nejakej ujmy. Jediným predpokladom pre uplatnenie práva na primerané finančné zadosťučinenie je porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Najvyšší súd SR vo svojom rozhodnutí sp. zn. 6Cdo/127/2017 zo dňa 30.01.2019 k priznaniu finančného zadosťučinenia uviedol: „Jediným predpokladom, ktorý citované ustanovenie zákona vyžaduje je, že spotrebiteľ, na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť, že súd judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva alebo povinnosti, napr. nárok zo zodpovednosti za škodu, z bezdôvodného obohatenia, alebo vo výroku rozsudku určí neprijateľnosť konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve (porovnaj rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/389/2015). Žiadnu inú podmienku, t. j. ani podmienku, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy a aby spotrebiteľovi bola privedená konkrétna ujma, nevyžaduje“. Je nepochybné, že Okresný súd Žilina právoplatným rozsudkom č. 41Csp/153/2017-56 zo dňa 12.03.2018 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 531,70 eur spolu s prísl. z titulu vydania bezdôvodného obohatenia. Z odôvodnenia predmetného rozsudku vyplýva, že zmluva o spotrebiteľskom úvere č. č.4402076524 zo dňa 25.02.2014 neobsahovala zákonom predpísané náležitosti v zmysle § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“) a preto v zmysle § 11 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch sa poskytnutý úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. V tomto prípade je teda zrejmé, že žalovaný napriek tomu, že ide o dlhodobého poskytovateľa spotrebiteľských úverov, pri uzatváraní predmetnej zmluvy o spotrebiteľskom úvere nepostupoval podľa zákona o spotrebiteľských úveroch, nakoľko neuviedol správnym spôsobom termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Je možné konštatovať, že zmyslom obsahovej náležitosti vymedzenej v § 9 ods. 2 písm. f) zákona o spotrebiteľských úveroch je nepochybné to, aby spotrebiteľ bol už v čase uzatvárania zmlúv informovaný kedy dôjde ku konečnej splatnosti úveru, t.j. ktorým konkrétnym dňom, mesiacom a rokom a to bez akýchkoľvek dodatočných matematických operácií. Ochrana

spotrebiteľa, ako slabšej strany v zmluvnom vzťahu, predstavuje hodnotu postavenú na roveň iných hodnôt verejného poriadku. Uvedenému základnému východisku posudzovania spotrebiteľských vecí zodpovedá i potreba principiálneho výkladu dotknutých právnych noriem. Z tohto východiskového postulátu vyplýva aj irelevancia okolnosti, že termín konečnej splatnosti úveru je ľahko vypočítateľný. Vzhľadom na doktrinálny charakter ochrany spotrebiteľa je nutné pri výklade právnych noriem zvoliť taký prístup (nie "glorifikácia" ale dôsledné zotrvávanie na zmysle/účele aplikovanej právnej úpravy), ktorý neumožní znevýhodnenie spotrebiteľa. Presne takýmto výkladom je trvanie na požiadavke presne definovaného termínu konečnej splatnosti úveru; čo presne zodpovedá i textu zákona. Nadväzne je potrebné mať za to, že predmetná zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahovala údaj o termíne konečnej splatnosti úveru, keďže uvedenie nepresného, eventuálne nepravdivého, termínu konečnej splatnosti úveru sa vo svojich dôsledkoch rovná neuvedeniu tohto údaju vôbec. Žalobkyňa sa úspešne domohla súdnou cestou vyslovenia porušenia jej práv tým, že bola určená „bezúročnosť a bezpoplatkovosť“ úveru poskytnutého na základe predmetnej zmluvy o spotrebiteľskom úvere a zároveň bol žalovaný zaviazaný zaplatiť žalobkyni bezdôvodné obohatenie. Je teda zrejmé, že žalovaný od žalobkyne prijal plnenie, na ktoré nemal nárok a pokiaľ by sa žalobkyňa nedomáhala súdnou cestou vydania tohto bezdôvodného obohatenia, bol by si žalovaný ponechal tieto finančné prostriedky. Z uvedeného preto jednoznačne vyplýva, že v danom prípade je splnený jediný predpoklad pre uplatnenie práva na primerané finančné zadosťučinenie, t.j. úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti na súde. Pokiaľ ide o výšku finančného zadosťučinenia zákon o ochrane spotrebiteľa neustanovuje žiadne kritéria na vymedzenie toho, čo predstavuje primerané finančné zadosťučinenie a ako treba určiť jeho výšku. Táto závisí od úvahy súdu. Pri rozhodovaní o primeranom finančnom zadosťučinení treba vychádzať z toho, že toto má plniť jednak funkciu satisfakčnú, jednak funkciu sankčnú tak, aby dostatočne odradila dodávateľa od nekalého konania, ktorého sa dopustil voči úspešnému spotrebiteľovi a jednak ho treba chápať ako odmenu za to, že spotrebiteľ sa pustil do sporu s nepochybne ekonomicky a právne silnejším dodávateľom a svojim úspechom priniesol benefit aj pre ostatných spotrebiteľov v tom, že možno predpokladať, že dodávateľ sa konania, ktorého sa dopustil voči nemu, sa už voči ďalším spotrebiteľom nedopustí, prípadne sa ho nedopustí v takej intenzite. Za jediné, objektívne a exaktné kritérium pri určovaní výšky sumy primeraného finančného zadosťučinenia je suma, o ktorú sa dodávateľ v základnom konaní na úkor spotrebiteľa aj skutočne obohatil. V prípade žalobkyne to bolo o sumu 531,70 eur. Ak teda majú byť naplnené všetky funkcie primeraného finančného zadosťučinenia, je polovica zo sumy o ktorú sa žalovaný na úkor žalobkyne bezdôvodne obohatil minimálna na dosiahnutie tohto cieľa. Všeobecnou právnou zásadou vlastnou európskej právnej kultúre je princíp primeranosti, ktorý zvolil zákonodarca aj vo vzťahu k zadosťučineniu, na ktoré má mať nárok spotrebiteľ úspešne sa domáhajúci ochrany svojho práva spotrebiteľa, je preto na súde, ktorý je orgánom s právomocou právnou normu vyložiť a poskytnúť ochranu subjektívnemu právu, vyhodnotiť v konkrétnych súvislostiach primeranosť požiadavky spotrebiteľa.

6. Žalovaný v vyjadrení žalobkyne popísanému v predchádzajúcom odseku uviedol, že podľa § 3 ods. 5 tretia veta zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa (ďalej len „zákon o ochrane spotrebiteľa“), spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá. V prvom rade je nevyhnutným uvedomiť si, že to bol práve žalobca, ktorý si o poskytnutie úveru žiadal, s výškou poskytnutého úveru, výslednou sumou, ktorú má na základe úverovej zmluvy z poskytnutého úveru uhradiť, s výškou mesačnej splátky a aj s dobou trvania zmluvného vzťahu bol oboznámený. Taktiež si bol vedomý, že si berie spotrebiteľský úver, z ktorého si veriteľ uplatňuje úroky a poplatky. Žalobcu do zmluvného vzťahu nikto netlačil, sám sa rozhodol, že bude využívať finančné prostriedky formou spotrebiteľského úveru od žalovaného, ktorý je nebankovou spoločnosťou. Pokiaľ mal žalobca voči uzatvorenej úverovej zmluve výhrady mal právo v zmysle zákona č. 129/2010 Z.z. od nej odstúpiť. Čo však neurobil a finančné prostriedky poskytnuté žalovaným využil. Žalovaný má v predmete činnosti ako nebankový subjekt poskytovať úverov, za ktoré mu v zmysle zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch patria úroky a poplatky. Je preto neopodstatnené vyhodnotiť konanie žalovaného ako úmyselné a smerujúce k získaniu bezdôvodného obohatenia. V danom prípade jednoznačne absentuje preukázanie úmyslu žalovaného bezdôvodne sa obohatiť. Žalovaný v rámci predmetu podnikania poskytol žalobcovi úver, za ktorý požadoval na základe úverovej zmluvy od žalobcu zaplatiť úroky. Aký by malo zmysel, aby žalovaný úmyselne nedodrжал všetky zákonné náležitosti, za ktoré by bol následne sankcionovaný bezúročnosťou a bezpoplatnosťou výlučne on sám a nie žalobca ako klient. Pokiaľ ide o spochybňovanú náležitosť úverovej zmluvy podľa ustanovenia § 9 ods.

2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z.z. žalovaný poukázal na Uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 30.11.2021 v konaní vedenom pod sp.zn. 2Cdo/69/2020, v ktorom na margo náležitosti doby trvania zmluvy a termínu konečnej splatnosti uviedol Najvyšší súd nasledovné: „Podľa názoru dovolacieho súdu v danom prípade uzavretá zmluva o spotrebiteľskom úvere určovala primeraným spôsobom výšku úveru, dátum prvej splátky, dátum poslednej splátky, termín splatnosti splátky, úrokovú sadzbu, anuitnú splátku, poplatok za poskytnutie úveru, dátum uzatvorenia zmluvy. Pokiaľ ide o posúdenie správnosti záveru odvolacieho súdu, že predmetná zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosť v zmysle § 9 ods. 2 písm. f) zák. č. 129/2010 Z.z. a preto je potrebné úver považovať za bezúročný a bez poplatkov, tak je potrebné uviesť, že eurokonformný výklad ustanovenia § 9 ods. 2 písm. f) zák. č. 129/2010 Z.z. v znení v dobe uzavretia zmluvy (30.január 2016) umožňuje dospieť k záveru, že toto ustanovenie nevyžaduje, aby zmluva o úvere obsahovala presné uvedenie požadovaných informácií vo vzťahu ku každej náležitosti (t.j. k dobe trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a aj termínu konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru) osobitne, ale len vyjadruje požiadavku na uvedenie „doby, či dĺžky trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere“ v súlade s článkom 10 ods. 2 písm. c/ Smernice ..“ Aj s poukazom na právny názor Najvyššieho súdu je potrebným ustáliť, že náležitosť úverovej zmluvy v zmysle ustanovenia § 9 ods. 2 písm. f) bola uvedená správne a v súlade so zákonnou úpravou. Žalobcovia preto žiadna ujma reálne nevznikla. Splácal len to, na čo sa zmluvným vzťahom vedome a dobrovoľne zaviazal. Pokiaľ došlo následne k vyhláseniu úverovej zmluvy za bezúročnú a bez poplatkov a žalobcovia sa uhradené úroky a poplatky vrátili, bola to pre neho výlučne výhoda, s ktorou ani hypoteticky pri uzatváraní zmluvy nepočítal. Naopak ujmu to predstavovalo pre žalovaného, lebo prišiel o zisk, ktorý mal pri uzatvorení zmluvy dojednaný. Je preto nanajvýš iracionálne vidieť ujmu/hrozbu ujmy u spotrebiteľa pri vyhlásení úveru za bezúročný a bez poplatkov, ktorým spotrebiteľ výlučne získa výhodu a nie poškodenie jeho práv. V tejto súvislosti žalovaný poukázal aj na odôvodnenie rozsudku Okresného súdu Bratislava II v konaní vedenom pod sp.zn. 16Csp/71/2016 v znení: „Podľa názoru súdu takéto rozhodnutie nemožno považovať za klasické meritórne rozhodnutie, ktorým súd jednoznačne skonštatuje ku akému porušeniu práva alebo povinnosti došlo. Okrem iného v prejednávanej veci žalobkyňa v konaní pred súdom nepreukázala ujmu, ktorá jej mala vzniknúť na cti, morálke ako aj sociálnu ujmu ako aj škodu, ktorá jej mala vzniknúť vo forme ušlej mzdy. Súd zastáva taktiež názor, že konanie žalovaného nebolo spôsobilé takúto ujmu privodiť. „S poukazom na vyššie citované zákonné ustanovenia a zistené skutočnosti žalobkyňa v konaní podľa názoru súdu neuniesla dôkazné bremeno svojich tvrdení, pričom žiadnym spôsobom nepreukázala naplnenie všetkých zákonných predpokladov potrebných pre priznanie ňou uplatneného nároku titulom primeraného finančného zadosťučinenia.“ Judikatúra súdov ohľadne dodržania náležitostí úverových zmlúv v spotrebiteľských vzťahoch je veľmi rôznorodá a nejednoznačná. Postupným vývojom však dochádzalo aj k zmenám zákona č. 129/2010 Z.z., na ktoré je v zmysle Uznesenia Najvyššieho súdu SR zo dňa 22.02.2018 v konaní vedenom pod sp.zn. 3 Cdo/146/2017 potrebné prihliadať aj pri doterajšej úprave zákona č. 129/2010 Z.z. Žalobca v konaní doposiaľ žiadnym spôsobom nepreukázal ani nezdokladoval, v čom pocítoval poškodenie svojich práv na základe konania vedeného pod sp.zn. 41Csp/153/2017, na základe ktorého si súčasne uplatňuje aj priznanie primeraného finančného zadosťučinenia. Žalobca v konaní neustále opakuje len to, že zmluva nemala dodržané náležitosti, čo však pre žalobcu predstavuje výlučne výhodu v získaní bezúročného a bez poplatkového úveru. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia nemôže slúžiť na finančné obohatenie sa žalobcu resp. na kompenzáciu jeho majetkovej škody, ale v danom prípade musí zostať na úrovni a vo funkcii účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany, ktorú žalovaný považuje za splnenú už ukrátením veriteľa o úroky a poplatky v zmysle rozsudku Okresného súdu Žilina v konaní vedenom pod sp.zn. 41Csp/153/2017. Rovnaký názor na posudzovanie odôvodnenosti a primeranosti finančného zadosťučinenia prezentoval v odôvodnení svojho Uznesenia zo dňa 28.09.2020 aj Krajský súd v Košiciach v konaní vedenom pod sp.zn. 3Co/185/2019 nasledovne: „Odvolací súd poukazuje na to, že zmyslom ust. § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa, je odškodniť spotrebiteľa, ktoré je záverečným prostriedkom ochrany spotrebiteľa v prípade, že preventívne pôsobenie nesplní svoj účel, aby boli nahradené a zmiernené následky s tým, že zo samotného pojmu primeraného finančného zadosťučinenia vyplýva nevyhnutnosť primeranosti vo vzťahu k porušenej povinnosti a preto aj podľa odvolacieho súdu samotné konštatovanie vyjadrené v právoplatnom a vykonateľnom rozsudku, že úverová zmluva nezodpovedá ust. § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, s následkom bezúročnosti a bezpoplatkovosti daného úveru v zmysle § 11 tohto zákona, nemôže postačovať na priznanie finančného zadosťučinenia v zmysle ust. § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa, bez splnenia aj ďalších podmienok a to skúmania konkrétnych okolností, za ktorých došlo k porušeniu práva žalobcu, závažnosti vznikutej, resp. hroziacej ujmy, v znení okolností na strane oboch strán sporu, keďže finančné zadosťučinenie má v danom prípade spĺňať funkciu účinného

a odradzujúceho prostriedku ochrany, nakoľko finančné zadosťučinenie je nárokom, ktorým sa reparujú predovšetkým ujmy nemateriálnej povahy. Preto pri rozhodovaní o finančnom zadosťučinení aj podľa ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa sa nemá brať zreteľ na materiálne prvky, keďže jeho poslanie má byť kompenzácia ujmy spôsobenej žalobcovi ako spotrebiteľovi. V danom prípade ujmy, ktorá mu nastala z dôvodu, že prípadne uplatnený nárok preplatil a to aj so zreteľom na výšku, a z toho dôvodu mu vznikla nejaká ujma, ktorú ale treba odôvodniť so zreteľom na jej následok, ako aj následné posudzovanie „primeranosti“ poskytnutej finančnej ujmy, ktorej výška je uplatnená v tomto konaní, keďže primerané finančné zadosťučinenie nemôže slúžiť neprimeranému finančnému obohacovaniu spotrebiteľa. Vzhľadom k hore uvedeným skutočnostiam preto odvolací súd apeluje na to, že každú vec treba posudzovať individuálne, čo sa týka konkrétnych okolností daného prípadu, vychádzajúc z odôvodnenia podanej žaloby, ako aj vykonaného dokazovania a v danom prípade z ujmy, ktorá bola žalobcovi ako spotrebiteľovi spôsobená, keďže len samotné konštatovanie, že predmetná úverová zmluva bola uzavretá v rozpore s ust. § 9 ods. 2 písm. k/, j/, n/ a y/ zákona č. 129/2010 Z.z., dôsledkom čoho je poskytnutý úver bezúročný a bezpoplatkový v zmysle § 11 tohto zákona, s odkazom na právoplatný a vykonateľný rozsudok zo dňa 24.4.2017 č.k. 5Csp/168/2016 vydaný Okresným súdom Michalovce, nepostačuje na primerané priznanie finančného zadosťučinenia v zmysle § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa.“ K obdobnému záveru smeruje aj najnovšia judikatúra tak Okresného ako aj Krajského súdu v Prešove, ktorá sa svojim prístupom snaží eliminovať zneužívanie inštitútu primeraného finančného zadosťučinenia v prípadoch, kedy bola náprava zjednaná už vydaním bezdôvodného obohatenia, prípadne vyhlásením úveru za bezúročný a bez poplatkov a rozsah priznaného finančného zadosťučinenia považuje za dostačujúci v rozmedzí 50-100 eur.

7. Súd vo veci na deň 10.05.2022 nariadil pojednávanie, na ktoré sa ustanovil iba právny zástupca žalobkyne, ktorý zotrval na žalobe v celom rozsahu.

8. V konaní nebolo sporné, že žalobkyňa dňa 25.02.2014 uzatvorila so žalovaným zmluvu o spotrebiteľskom úvere č.4402076524, na základe ktorej jej mal byť poskytnutý spotrebiteľský úver vo výške 2.400 eur. Predmetná zmluva je svojou povahou a podstatou zmluvou spotrebiteľskou s jednoznačným spotrebiteľským účelovým určením.

9. Tiež nebolo sporné, že dňa 13.06.2017 podala žalobkyňa na Okresný súd Žilina žalobu, ktorou sa voči žalovanému domáhala vydania bezdôvodného obohatenia v sume 531,70 eur spolu s 5 % úrokom z omeškania z dôvodu, že úver poskytnutý na základe predmetnej zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. 4402076524 zo dňa 25.02.2014 je v zmysle § 11 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch bezúročný a bez poplatkov. Okresný súd Žilina rozsudkom č.k. 41Csp/153/2017 zo dňa 12.03.2018, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 16.05.2019, žalobe vyhovel a uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 531,70 eur spolu s 5 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 531,70 eur od 13.06.2017 do zaplatenia, pričom z odôvodnenia predmetného rozsudku vyplynulo, že predmetná zmluva o spotrebiteľskom úvere č. 4402076524 zo dňa 25.02.2014 neobsahuje zákonom predpísané náležitosti v zmysle § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch a preto v zmysle § 11 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch sa poskytnutý úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Pokiaľ teda žalobkyňa zaplatila žalovanému okrem poskytnutej istiny v sume 2.400 eur aj úroky a poplatky, plnila tak bez právneho dôvodu, pretože úver bol zo zákona bezúročný a bez poplatkov. Žalobkyňa tak plnila žalovanému bez právneho dôvodu, čím došlo na strane žalovaného k bezdôvodnému obohateniu v rozsahu 531,70 eur, nakoľko žalobkyni bol poskytnutý úver vo výške 2.400 eur, pričom žalobkyňa uhradila žalovanému až sumu 2.931,70 eur.

10. Podľa § 3 ods.5 zákona č. 250/2007 Z.z., proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len "kolektívne záujmy spotrebiteľov"). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

11. Jediným predpokladom, ktorý citované ustanovenie zákona vyžaduje je, že spotrebiteľ, na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť, že súd judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva alebo povinnosti, napr. nárok zo zodpovednosti za škodu, z bezdôvodného obohatenia, alebo vo výroku rozsudku určí neprijateľnosť konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve (porovnaj rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/389/2015). Žiadnu inú podmienku, t. j. ani podmienku, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy a aby spotrebiteľovi bola privodená konkrétna ujma, nevyžaduje (citované z rozhodnutia NS SR sp. zn. 6Cdo/127/2017 z 30. januára 2019).

12. Ako je už vyššie uvedené, Okresný súd Žilina rozsudkom č.k. 41Csp/153/2017 zo dňa 12.03.2018, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 16.05.2019, judikoval v prospech žalobkyne nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, a to preto, že žalovaný pri uzatváraní predmetnej zmluvy o spotrebiteľskom úvere porušil ust. § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z.z., nakoľko v zmluve absentovala obligatórna náležitosť spotrebiteľského úveru v zmysle § 9 ods. 2 písm. f) zákona (účinného v čase vzniku zmluvného vzťahu), t.j. konečná splatnosť úveru. Táto skutočnosť nebola sporná.

13. Súd tak dospel k záveru, že žalobkyňa má právo na primerané finančné zadostučinenie podľa ust. § 3 ods.5 zákona č. 250/2007 Z.z., a to od žalovaného, ktorý zodpovedá za porušenie povinnosti ustanovenej zákonom č.129/2010 Z.z., konkrétne, zodpovedá za porušenie svojej povinnosti uviesť v písomnej zmluve o spotrebiteľskom úvere všetky obligatórne náležitosti vyžadované zákonom č.129/2010 Z.z., keďže v predmetnej zmluve absentovala obligatórna náležitosť spotrebiteľského úveru v zmysle § 9 ods. 2 písm. f) zákona (účinného v čase vzniku zmluvného vzťahu), t.j. konečná splatnosť úveru.

14. Pokiaľ ide o výšku požadovaného finančného zadostučinenia v sume 260 eur , túto súd považoval za primeranú, nakoľko predstavuje cca polovicu sumy, o ktorú sa žalovaný v základnom konaní na úkor žalobkyne ako spotrebiteľa obohatil.

15. Vzhľadom na uvedené skutočnosti súd žalobe v celom rozsahu vyhovel.

16. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol s poukazom na § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku (C.s.p.), v zmysle ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Žalobkyňa bola vo veci v plnom rozsahu úspešná, a preto jej súd priznal proti žalovaného ako neúspešnej strane nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % O výške náhrady trov konania rozhodne súd po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, a to v súlade s § 262 ods. 2 C.s.p..

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde Žilina.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t. j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa § 365 ods. 1 C.s.p. odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,

- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa § 366 C.s.p. prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zákon č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov); ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia.